

„Miláčku, vím, že dneska jsi dostala bonbónů pět kilo a kytek plnou náruč, ale vsadím se, že takhle velkou bonboniéru jsem ti dal jenom já.“

Měla jsem sto chutí mu ji hodit na hlavu, ale kupodivu jsem se ovládla, dokonce jsem se usmála a nakonec ze mne vypadlo:

„Jistě, drahý, a osladím si tady ty dva dny bez tebe jaksepatří. Abys ale nepřišel zkrátka, mám pro tebe taky sladké překvapení a věř, že se budeš cítit sladce stejně jako já.“

„Ježiš, jenom proboha nevymýšlej žádný překvápka, jedu jen na dva dny a věř mi, že budou náročný,“ prohlásil Libor s úsměvem a očima v sloup.

No, to si umím docela dobře představit a věř mi, že na ty dva náročné dny dlouho nezapomeneš, kamaráde, pomyslela jsem si a při odchodu práskla dveřmi. Holt ten vztek musí nějakým způsobem ven, prostě se neovládnu. Libor vyděšeně otevřel dveře a zeptal se:

„Děje se něco?“

Okamžitě jsem se vzpamatovala a už v klidu jsem odpověděla:

„Ne ne, jen mi vylítly dveře z ruky, promiň.“ A v duchu jsem si znovu vyčetla, jak jsem nemožná.

Večer jsem se přemohla, připravila jsem večeri, zatímco se Libor balil, a po očku jsem sledovala, co dává do příručního kufříku. Dvě rezervní trička, jedny spodky, ponožky, pyžamo... nic, co by bylo nějak neobvyklé. Vlastně, co by to jako mělo být? K tomu, aby si užíval, nepotřebuje vůbec nic.

„Nepotřebuješ pomoci?“ zeptala jsem se jen tak na oko. Vždycky se balil sám a jinak to nebylo ani teď.

„Ne, díky, беру si jen to nejnnutnější.“

„Mohla bych tě ráno doprovodit na letiště?“ zeptala jsem se se zájmem a vychutnávala si jeho rozpaky.

„Proboha, to nemyslíš vážně. Odjíždím na dva dny, jak ti už potřetí připomínám a navíc, jak bych vypadal před kolegou, myslíš, že i jeho doprovází jeho žena?“ odpověděl Libor, aniž by se na mě podíval.

Tak jsem pokračovala:

„Jo, to nevím. A kdo vlastně s tebou jede? Znáš ho?“

To už Libor ztratil klid a s jistou dávkou nervozity mávnul rukou a zabručel:

„Nejspíš ne. Jdu se osprchovat, klidně si běž lehnout. Přijdu hned.“

Ráno jsme se s Liborem rozloučili, on byl v rozverné náladě, kdežto já plná zlosti. Ani během noci mě ten vztek neopustil. Věděla jsem, kdy bude Libor v letadle a že v té době bude mít vypnutý mobil. Jakmile jsem si byla jistá, že se tak stalo, sedla jsem si do křesla, vzala mobil a napsala sms zprávu:

Doufám, žeš měl bezproblémový let. Vyříd' ty koze, co s tebou letí, ať tě už konečně nechá na pokoji. Nebo že, až se vrátíte, jí udělám ze života příšerný peklo. Možná větší, než ho udělám tobě. Užij si výlet co možná nejlíp, nic příjemného tě po návratu nečeká. Za koho mě máš? Za slepici, která skočí na všechno, co jí nakukáš? Tak tou opravdu nejsem. Pořádně si promysli, co mi řekneš, až se vrátíš. Nic jinýho než pravdu ale slyšet nechci.

Snad desetkrát jsem si zprávu přečetla, něco umazala, něco jiného připsala, opět smazala, až nakonec jsem vymazala zprávu celou. Napsala jsem pouze jednu větu:

Vyříd' ty koze, co tě doprovází, že pokud tě nenechá na pokoji, udělám jí ze života hotový peklo, možná větší než tobě.